

SVĚTLO

25. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

20. ČERVNA 2004

Z obsahu:

Prosba v nemoci

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
2. června 2004
- strana 2 -

Srdce, které čeká na důvěru a lásku

P. Palmatius
Zillingen SS.CC.
- strana 4 -

Nad invokací litanie k Božskému Srdci

- strana 5 -

Na nebi se ukázalo velké znamení (Zj 12,1)

Erich Maria Fink -
dokončení
- strana 6 -

Zpěv vděčnosti pokorných

Sestra Antonie Colombo,
generální představená dcer
Panny Marie Pomocnice
- strana 8 -

Nepřekonatelná a moudrá něžnost

Antonio Rudoni
- strana 9 -

Papežský dvorní teolog k palčivým otázkám dneška

- strana 10 -

Mariánský odboj proti zlu

- strana 12 -

Papež Pius XII. (19)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Mozaika v chrámu Sacre Coeur v Paříži

Prošba v nemoci

Motivem, který nás pobízí, abychom pochopili a zamilovali si žalm 40, který jsme právě slyšeli, je skutečnost, že ho citoval sám Ježíš: *Neříkám to o vás všech. Já vím, které jsem si vyvolil. Ale ať se naplní výrok Pisma: „Ten, kdo jí můj chléb, zvedl proti mně patu“* (Jan 13,18).

Zrada přítele

Je to poslední večer Ježíšova pozemského života, a právě nabízí hostitelské sousto zrádci Jidášovi. Jeho myšlenka zalétá k této frázi žalmu, který je ve skutečnosti prosbou nemocného člověka, kterého opustili jeho přátelé. V této prastaré modlitbě nachází Kristus pocity a slova k vyjádření svého hlubokého smutku.

Pokusíme se nyní sledovat a osvětlit vnitřní osnovu tohoto žalmu, který se vynořil na rtech osoby, která jistě trpí pro svou nemoc, ale především pro krutou ironii svých „nepřátel“ (srov. Ž 40,6-9) a dokonce pro zradu „přítele“ (srov. v. 10).

Žalm 40 začíná blahoslavenstvím. Má za adresáta opravdového přítele, toho, *kdo si všímá chudáka*: za to ho Hospodin odmění v den jeho utrpení, až to bude on, kdo se ocitne *na bolestném lůžku* (srov. v. 2-4).

Bolest probouzí lítost

Srdce prosby je proto v následující části, kde se ujímá slova nemocný (srov. v. 5-10). Začíná svůj rozhovor tím, že prosí Boha o odpuštění, a to podle tradičního starozákonního pojetí, které za každou bolest činilo odpovědným vinu: *Smiluj se nadě mnou, udrav mě, zhrěšil sem proti tobě* (v. 5; srov. Ž 37). Pro starověkého Žida byla nemoc výzvou pro svědomí, aby nastoupilo cestu obrácení.

I když se jedná o pohled, který Kristus, konečný nositel Zjevení, překonal, utrpení samo v sobě může ukrývat skrytou hodnotu a stává se cestou

očištění, vnitřního osvobození, obohacení duše. Zve k překonání povrchnosti, marnosti, egoismu, hříchu, k důslednějšímu sebeodevzdání Bohu a jeho spásné vůli.

Bezcitnost protivníků

Ale vtom vstupují na scénu ničemníci, ti, kteří přišli nemocného navštívit, nikoliv aby ho po-

vzbudili, ale naopak aby na něho útočili (srov. v. 6-9). Jejich slova jsou trpká a zraňují srdce prosebníka, který zakouší podlost, která nezná slitování. Stejnou zkušenost udělají mnozí pokořeně chudáci, odsouzení k osamo-

cenosti a pocitu, že jsou přítěží i pro samotné domácí. A pokud někdy dostanou nějaké to slovo útěchy, hned v něm zjišťují falešný a pokrytecký tón.

Ano, jak se praví, prosebník zakouší lhostejnost a tvrdost dokonce ze strany přátel (srov. v. 10), kteří se přetvářejí do postav nepřátelských a nenávislivých. Žalmista jim přisuzuje gesto *pozvedá patu*, hrozivý čin toho, kdo deptá poraženého, ne-

bo pobídka jezdce, který pobízí ostruhou svého koně, aby ho přiměl rozdupat protivníka.

Je to hluboká hořkost, když ten, kdo nás zraňuje, je přítel, kterému jsme důvěřovali, nazývaný v hebrejštině doslova

„člověk pokoje“. Myšlenka zalétá k Jobovým přátelům, kteří se z životních druhů mění na lhostejné a nepřátelské postavy (srov. Job 19,1-6). V našem prosebníku se ozývá zástup osob zapomenutých a pokořovaných v jejich nemoci a slabosti, a to i od těch, kteří by jim měli být oporou.

Neslábnoucí naděje

Proto modlitba žalmu 40 nehasne na tomto hlubokém dně. Prosebník si je jist, že Bůh se ukáže na jeho obzoru a projeví ještě jednou svou lásku (srov. v. 11-14). Bude to on, kdo nabídne podporu a vezme do náruče nemocného, kterého vrátí, aby ho *postavil před svou tvář* (v. 13), totiž – podle biblické mluvy – aby znovu prožil zážitek chrámové liturgie.

Žalm poznamenaný bolestí končí tedy paprskem světla a naděje. Z tohoto zřetele můžeme pochopit, jak svatý Ambrož, když komentuje úvodní blahoslavenství (srov. v. 2), zde spatřoval prorocky pozvání k meditaci nad Kristovým spásným utrpením, které vede k zmrtvýchvstání. Tak nás totiž církevní Otec inspiruje, aby nás uvedl do četby žalmu: „Blahoslavený, kdo myslí na bídu a chudobu Krista, který se z bohatého, jakým byl, stal pro nás chudým. Bohatý ve svém království, chudý v těle, protože vzal na sebe tělo chudých... Netrpěl tedy ve svém bohatství, ale v naší chudobě. Proto k jeho utrpení nesloužila plnost božství..., ale tělo... Snaž se proto proniknout do smyslu Kristovy chudoby, chceš-li být bohatý! Hledej smysl jeho kříže, nechceš-li se za něho stydět; smysl jeho rány, chceš-li uzdravit své rány; smysl jeho smrti, chceš-li si vysloužit život věčný; smysl jeho pohřbu, chceš-li nalézt zmrtvýchvstání.“ (Comento a dodici salmi: Saemo, VIII, Milán – Řím 1980, s. 39-41)

EDITORIAL

Brzy po tzv. sametové revoluci měl jeden teolog velkého věhlasu přednášku v chrámu Božského Spasitele v Ostravě. Po přednášce mu jedna z přítomných žen položila otázku: „Co si myslíte o tzv. soukromých zjeveních?“ Odpověď věhlasného teologa byla velice jednoduchá a stručná: „Já je pro svou osobu nepotřebuji.“ Dnes není málo těch, kteří takovou odpověď přijímají s uspokojením a plně se s ní ztotožňují. Patří však soukromá zjevení opravdu jen do soukromí?

Dva liturgické svátky, které předcházejí této neděli, svátek Božského Srdce Páně a Neposkvrněného Srdce Panny Ma-

rie, patří k relativně „mladým svátkům“ a za svou existenci vděčí čemu jinému než soukromým zjevením, podobně jako nejmladší svátek vůbec – svátek Božího Milosrdenství. Ačkoliv moudří teologové bádají nad Božím Zjevením uzavřeným smrtí posledního apoštola již tisíce let, zůstávají v tomto Zjevení ukryté poklady, které by bez osvětlení v soukromých zjeveních sami nikdy neodhalili. Sochy obou oněch Srdcí patřily svého času k samozřejmě výbavě katolických chrámů, protože dřívější papežové kladli na úctu k těmto Srdcím velký důraz. Nepokládali ji za pouhou soukromou nebo lidovou

Pokračování na str. 5

*Bolletino Vaticano 2. 6.2004
Překlad -lš-*

Závažné rozhodnutí

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nes svůj kříž a následuj mě

Na své setkání s tebou se dnes Pán připravoval dlouhou modlitbou o samotě. Jde mu zřejmě o něco velmi závažného. Neměla by i tvá příprava odpovídat této situaci? Ponoř se v samotě do modlitby, dokud z tvého nitra nevytryskne upřímné volání: *Můj Bože, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni jak vyprahlá země.*⁽¹⁾

Co je na dnešním setkání s Pánem tak závažného? Na cestě za tvým povoláním má dojít k rozhodujícímu kroku. Apoštol to formuluje výstižným obrazem: *Máš na sebe obléci Krista.* Všechno ostatní, čím jsi dosud byl, bude podřadné. Máš podstoupit takovou proměnu, že budeš *jeden v Kristu Ježíši.*

Je tu jedno nebezpečí. Tvá ochota a připravenost *obléci Krista* může narážet na překážku, že tě životní okolnosti a prostřední, které tě obklopuje, připravily o skutečnou pravdu o tom, **kdo** je to Kristus. Ježíšova otázka, *za koho mne lidé pokládají,* je dnes opodstatněná mnohem více než jindy. Apoštolové mohli ještě odpovědět: *Za Jana Křtitele, za Eliáše, za dávného proroka.* To všechno byly svaté postavy, které věrně sloužily Hospodinu. Za koho však Krista lidé pokládají dnes? Jedni za revolucionáře, jiní za superstar, jiní za guru, některého z filozofů či legendami opředený idol. Ale jsou tu také mnozí, kteří si jeho osobu zúžili na milého kamaráda, na sladkou útěchu, na balzám pro případ nepříjemnosti...

Máš-li se však obléci v Krista natolik, že *zapřeš sám sebe,* nejde o nějaký převlek, ale radikální proměnu, kterou neurčují tvoje představy, které si promítáš ty sám do svého Pána, ale povolání od samého Boha a jeho skutečná podoba. Kdo je tedy tvůj Pán?

Mesiáš Boží, tedy Pomazaný – zcela Bohu zasvěcený. To je Petrova odpověď a Pán ji přijímá s uspokojením. Hned však také vysvětluje, co to znamená: *Ježíš bude skutečně pomazan na nejvyššího Krále a Kněze tak, že bude nejen Knězem, ale i dokonalou Obětí. V čem však spočívá tato oběť? Musí mnoho trpět, být zavržen od těch, kteří nepoznali čas navštívení⁽²⁾, bude zabít a teprve pak vejde do své slávy.*⁽³⁾

Taková pro nás přímo šokující skutečnost se zcela vymyká našim představám a očekáváním. Ani to, co vyslovil Petr, mu *nezjevilo tělo a krev, ale Otec*⁽⁴⁾. Když slyší Pánovu doplňující výpověď, nedokáže se

s ní vyrovnat. Nediv se, že ani pro tebe to nebude lehké. Předlož proto upřímně Pánu své představy, všechno to, co ti zjevuje tělo a krev, i když ti to připadá příjemné, jasné a přesvědčující, aby to oddělil od pravdy. Skutečné poznání Pána je dar, který ti Syn sám vyprošuje v modlitbě od Otce. Spoj se proto s ním, a to nejen v modlitbě, ale především v lásce: *Kdo mě miluje, toho bude milovat i můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.*⁽⁵⁾

To, co nám ponouká tělo a krev, to, co by si tak rádo uchránilo, to ve skutečnosti ztratí a nic ti to neprospěje. K opravdovému zisku vede cesta zcela opačná. Nepřesvědčíš se o tom, dokud si nevyprosíš odvahu překročit sám sebe. Zeptej se však těch, kteří již přijali Pánovo pozvání a vytrvali s ním na cestě *každodenního kříže,* zda zaznamenali ztrátu, nebo zisk. Ptej se těch, kteří *přišli pro Pána o všechno,* zda litují něčeho z toho, co takto ztratili.

I ten nejlehčí kříž je k neunesení, dokud ho neseš sám od sebe a pro sebe, jak ti to zjevuje tělo a krev. Vše se změní, když půjdeš za Ježíšem a s Ježíšem. Kdy to bude? Až pochopíš, co to znamená *zapřít sám sebe,* abys udělal místo tomu, *ve kterém můžeš vše.* Poznáš to, až zcela skončí tvoje dosavadní navyklá sebestředná samomluva: „teď udělám...“, „teď jim ukážu...“, „to byl úspěch!“, „už mě to nebaví...“, „kdo to má vydržet...“ a nahradí ji neustávající dialog: „Ježíši, s Tebou...“, „Můj Ježíši, pro Tebe“, „Ježíši, co mám udělat...?“, „Ježíši, děkuji, Ti...“, „Kde jsi, můj Ježíši...?“, „Ježíši, pomoz mi...“

Když mluvíš sám k sobě a se sebou, jsi sám a nic nezmůžeš. Když mluvíš s Ježíšem, přestáváš být sám, jdeš přece *za ním* a on ti jde vstříc. S čím větší ochotou, pohotovostí a důvěrou odpovídáš na jeho pozvání, tím jsi mu blíže, *on se stává tvým pomocníkem, jeho pravice tě podpírá, až k němu přilneš* a plně se *oblékneš v Krista* v myšlení, slovech i jednání. Skrze tuto tvou proměnu chce se Pán zjevovat světu, aby poznal, za koho má pokládat Syna člověka.

Můj Ježíši, dej se mi poznat, abych **oblékl tebe,** ať to stojí cokoli, vždyť *Tvá láska je lepší než život. Ty jsi můj Bůh, má duše po Tobě žízni, prahne po Tobě mé tělo jak vyprahlá žíznivá země.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 62; ⁽²⁾ Lk 19,44; ⁽³⁾ srov. Lk 24,2; ⁽⁴⁾ srov. Mt 16,13; ⁽⁵⁾ Jan 14,21; ⁽⁶⁾ resp. žalm 62

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10-11

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodlí, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megiddské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26-29

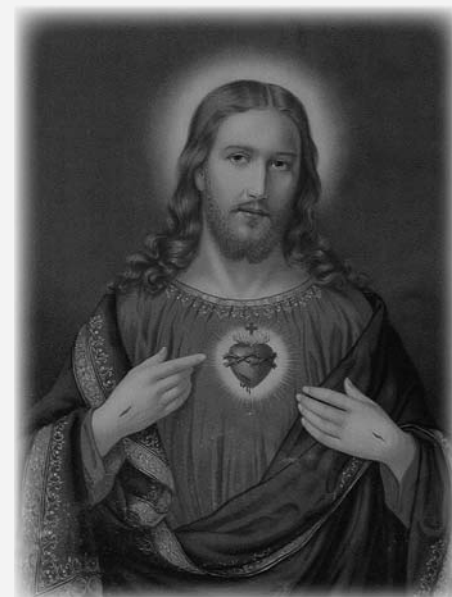
Bratři! Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši. A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18-24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neřikali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabít a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Srdce, které čeká na důvěru a lásku

Kdybychom vzali srdce všech matek, které žily od dob Adamových, a dali jejich lásku, kterou do nich Bůh uložil, na jednu misku vah a na druhou misku lásku Srdce Ježíšova, přesvědčili bychom se, že vedle jeho lásky všechna lidská láska vlastně nezasluhuje ani toto jméno. Proto:

Vložíme-li do Ježíšova srdce všechno utrpení a trpkost, v okamžiku se všechno uklidní.

Jděme k Ježíšovu srdci s krvácejícími ranami našich chyb a slabostí - On je uzdraví.

On sám řekl blahoslavené matce Marii Ponnetové: „Vira a důvěra uvolňují mé ruce pro pomoc duši. Pak se k ní vrhám s přemírou své lásky..., se svou zaplavující láskou..., s účinky své lásky.“

Jeden mladý řeholník, který již přijal jáhenské svěcení, si jednoho dne stěžoval svému duchovnímu vůdci na své ubohosti a lidské slabosti. „Dobře,“ řekl zkušný zpovědník, „dnes máte vystavit Nejsvětější Svátost k adoraci. Je to tak?“ - „Ano, můj otče.“ - „Tak dobře. Svažte všechny své ubohosti a lidské slabosti do jednoho balíku a položte ho na trůn, na který postavíte monstranci. A pak řekněte prostě a jednoduše: »Můj Pane, tak budeš stát o něco výše.«“

Udělejme to také tak. Pověřme našeho svatého anděla, aby tam položil balík našich každodenních ubohostí a ať naším jménem řekne Pánu: „Můj Ježíši, odpuštění a milosrdenství pro zásluhy Tvých svatých ran!“ Balík ať je současně zlatým povýšením naší důvěry, na kterém Ježíš s radostí spočine.

Ježíšovu Srdci si stěžujeme na naši vnitřní malátnost způsobenou zklamáním v povolání - vnitřní utrpení, pokušení. On nás potěší hlasem své otcovské lásky: Ty si stěžuješ?

Nemusí snad být pšeničné zrno pomleto, aby z něho bylo těsto na hostie? Nemusí být hro-

zen rozlisován, aby byl hoden stát se obětním vínem? Vzmůž se! Moje milost vykoná všechnu práci. Když se mi duše zcela bez výhrad zasvěti, nesmí se děsit toho, že bude jako zrno a hrozen rozemleta a vylisována, aby pak byla schopna něčeho velikého, co ON chce skrze ni uskutečnit. Máme v životě tolik hmatatelných důkazů Ježíšovy lásky a péče o naše duše, stejně jako o naše pozemské blaho. Je třeba se jen trochu lépe dívat a poznáme, jak velice nám prokazuje své milosrdenství, před kolika nebezpečími těla i duše nás uchránil, z kolika nebezpečí nás vytrhl, při kolika příležitostech nás ochránil, kolik měl s námi trpělivosti a ohledů, kolik osvícení a povzbuzení k dobrému nám seslal, jak mnoho krásných darů ducha a srdce, a my jsme sami ze sebe schopni ho jen urážet. Jak často jsme to již udělali! A ON nás i tehdy, kdy jsme se z vlastní vůle vytrhli z jeho milující ruky, opět vzal ve své dobrotě a slitovnos-

ti do svých rukou a nepřestává nám dávat svou lásku a své milosti. Jak mnoho máme důvodů pro to, abychom do něho vložili všechnu svou důvěru! A my důvěřujeme tak málo. Zasloužíme si Pánovu výtku: „Malověrní, podívejte se na nebeské ptactvo. Nesejí ani nežnou, neshromáždí do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Nejste snad více než oni?“

Proto důvěřujeme lásce

- Při všech pozemských potřebách a starostech: On se podivuhodně postará, když naši starosti bude jen plnit Boží vůli. „Hleďte nejprve Boží království...“

- Při všech našich ubohostech a slabostech: Já sám jsem slabý, ale s Ježíšem jsem silný. Já jsem chudý, ale s Ježíšem budu bohatý. Jsem hříšník, ale s Ježíšem se stanu svatým. Jsem nic, ale s Ježíšem jsem všechno.

- Při všech úzkostech a pokušeních: Kdo důvěřuje Ježíšově lásce a moci a ochraně jeho bož-

ského výtahu, ten vyjede až k dokonalému a dětskému odevzdání do Božího zalíbení.

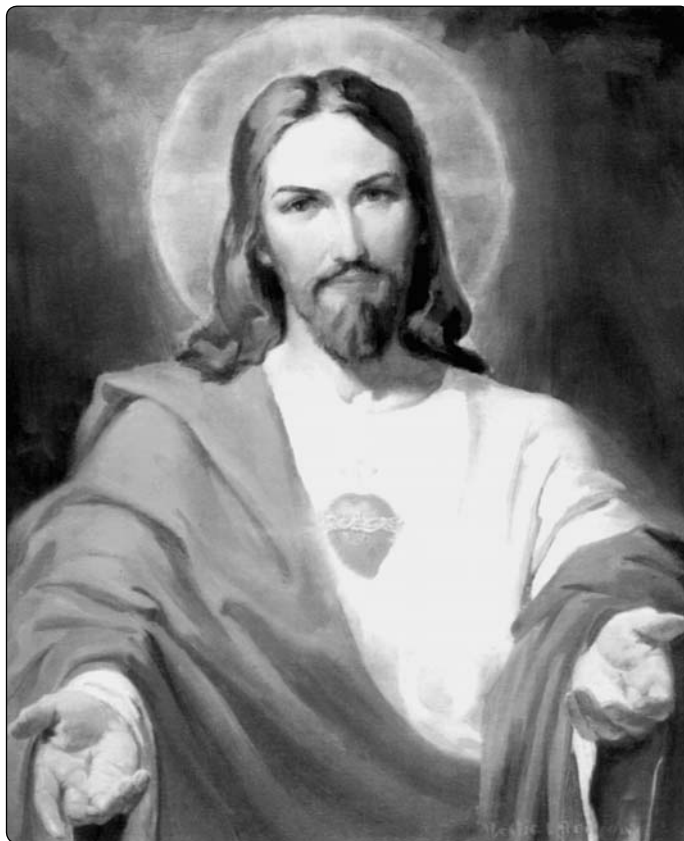
„Požehnan buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezkusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody“ (Jer 17,6-8).

Nést mu vsříc toužící lásku. Jsme vyvoleni, abychom toužili zadostiučinit, abychom přinášeli náhradu. K tomu nepotřebujeme žádné mimořádné věci. Stačí věrnost v malém! Když jsme z lásky k Bohu věrní v malém, stoupá každý dar jako smírný dar až k nebi.

Slavný malíř Michelangelo pracoval na jedné soše, když ho navštívil jeden přítel a nějakou dobu se díval na jeho práci. Po několika týdnech přišel znovu a viděl, že socha stojí v mistrově ateliéru stejně nedokončená jako při poslední návštěvě. „Ty jsi na tom nic neudělal,“ řekl. - „Ale ano! Tady tu stranu jsem vyhladil, čelu jsem dal ušlechtlejší klenbu, trochu jsem změnil horní ret.“ - „Ale ve velkém už jsi neudělal nic. To jsou všechno jenom maličkosti.“ Velký mistr se dal do smíchu: „Ano, to jsou maličkosti!“

Přece jen ten, kdo si všímá maličkostí a věnuje jim potřebnou pozornost, může udělat něco dokonalého. A dokonalé dílo, můj příteli, tak jak jsou na to lidé ode mne zvyklí, není nakonec žádná maličkost. „Jen velký mistr vytrvá u takových maličkostí, aby nakonec daroval současníkům umělecká díla. Maličkosti všedního dne pokládat v duchu pokání za to nejdokonalější, není to právě ona věrnost v malém? Je to ona pečlivost v každé věci, které sice samy o sobě nezpůsobí velkou škodu, ale mají velký význam pro náš duchovní pokrok.“

-sks- 25/2003

Nad invokací litanie k Božskému Srdci

Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady moudrosti a vědění, smiluj se nad námi.

Otlučeni životem, poranění lidmi, podráždění vlastní hloupostí a neschopností utíkáme se, Ježíši, do Tvého Srdce, abychom z něho vyčetli, co je pravda a jak jí máme sloužit.

Milovaný Pane Ježíši, rádi bychom před Tebou vyslovili, jací jsme nešikovné, jak ztuhla nám jde šíření Tvého království, ale hned nás napadá úvaha, jak velice jsme Tebou obdarováni.

Bůh Otec chtěl, abychom existovali, a každý den se o nás stará. Ani když spíme, nás nepouští, nespouští z nás oči. Shlíží na své milované děti. A jestliže nás tak miluje, je zřejmé, jakou cenu máme v jeho očích, a proto nemáme důvod k tomu, abychom pochybovali o smyslu své „neschopné“ existence.

Srdce Ježíšovo, dovol nám čerpat z Tebe pravou moudrost a pravou dovednost. Dej nám tolik moudrosti, abychom uměli rozeznávat Boží vůli a uznávat, že není pod sluncem nic lepšího nad její plnění. Dej nám tolik dovednosti, abychom rozpoznali Boží záměry uměli uskutečňovat, abychom Tě nezraňovali svou nedovedností. A co je nad to, v tom zcela spoléháme na Tebe, Ty víš, co je pro nás nejlepší.

Pane Ježíši, v Tvém Srdci jsou ukryty všechny poklady moudrosti a vědění. V Tvém Srdci složil Duch Svatý své přehojné dary, které tak dokonale využíváš a hojně je přinášíš lidem. Jsou však naše srdce připravena přijímat Tvé dary? Je v nich potřebná pokora a tichost Tvého Srdce?

Ježíši, Ty vidíš, jak se při vši své marnosti pyšníme vším, čím třeba jen o vlas převyšujeme své bližní. Někdy ukýváme svou pýchu pod maskou falešné skromnosti, pod klopeným zra-

kem a ruměncem na tváři. To se opět chválíme kolem dokola, čím v nás Bůh působí. Jenže důraz se tvrdošijně přesouvá z On na Já a v našich posluchačích se místo radosti rodí smutek.

Někdy i při rozhovoru s Tebou se pokoušíme používat „triky“ vyzkoušené na lidech, a Ty

přesto, pokud Tě pustíme ke slovu, dáváš nám poznat, jak nesmírně nás miluješ.

Dojati Tvoji dobrotou a štědrostí, odkládáme zahanbení všechny své strategie. Uchylujeme se k Tvým nohám a odkládáme všechny pozemské záležitosti. Převládá v nás důvěra, že Ty sám se o nás postaráš. Zůstává nám jen jedno přání, abychom setrvali v Tvé blízkosti.

Srdce Ježíšovo, v němž jsou všechny poklady moudrosti a vědění, prosíme Tě, veď nás každý den, při všem našem počínání. Dej nám, abychom stále lépe rozpoznávali, co od nás očekáváš. A když hřích a naše neschopnost zatarasí cestu Tvé lásce, když poznáme sami i naši bližní naši neschopnost, obdaruj nás pokorou a pomoz nám, bychom s důvěrou hledali Tvou pomoc a napravili, co se dá napravit.

Sylvie Kaczmarková

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

zbožnost, ale za navýsost aktuální účinný prostředek a milost, kterou Duch Svatý nabízí Církvi v době, kdy se velice rozšířil hřích a odboj proti Bohu i Církvi. Svědčí o tom působivé modlitby, které sami složili a uložili věřícím a které si dnes kupodivu ani netroufáme v původní podobě přednášet, ačkoliv situace se ještě mnohem více zhoršila a vyhrotila.

Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie projde bohužel v nejedné farnosti zcela bez povšimnutí. Z kdysi významného svátku se z nepochopitelných důvodů stala nezávazná památka. A právě toto Srdce chtělo sehrát a také sehrálo rozhodující historickou roli pro dobro a záchranu světa přesně od chvíle, kdy proti ní a proti němu zvedl hlavu Satan a jeho spojenci. Jestliže jsme Mariiny tak velkodušné nabídky z roku 1917 k záchraně od zla nevyužili, tím více bychom ji měli prosit nyní, kdy se po pás brodíme v oněch **bludech z Ruska**, které se skutečně rozšířily do celého světa, jak nás před nimi neposkvrněné Srdce **marně** varovalo několik dní předtím, než začala ona tak tragicky proslavená VŘSR. Opravdu je tomu tak, že „soukromá“ zjevení nepotřebujeme?

Stojíme bezradní před přívalem zla a před jeho nepředvídatelným počínáním. Politikové místo aby se proti němu postavili, ještě více je podporují. Ale

kdybychom nespolehali na sebe, s oněmi dvěma Srdci bychom byli mnohem mocnější než nejmocnější zlo. Dokazuje nám to názorně duel Hess – Kolbe: velitel koncentráku a jeho oběť. Těžko budeme hledat zázračnější obrácení než pokání odpovědného velitele Osvětlení, který měl na svědomí 3 miliony lidských životů a mezi nimi život františkána, dobrovolné oběti za obrácení katanů. Je to náhoda, že zpovědník připravoval největšího zločince ke zpovědi vyprávěním o Ježíšově Srdci a že se na to sám připravoval právě v klášteře v Lagiewnikách? Ze zjevení Marii Alacoque víme, že milost obrácení v poslední chvíli je jedním z příslibů Božského Srdce všem svým ctitelům. Že ve zbožných katolických rodinách před sto lety byla úcta k Ježíšovu Srdci hluboce zakořeněna, je zcela nesporné. Nemáme v případě Rudolfa Hesse co do činění s nejlapidárnějším příkladem naplnění tohoto příslibu? Jestliže nám Ježíš a jeho Matka diktují (v „soukromých“ zjeveních) přesný návod, jak můžeme svou láskou a obětí konat zázraky milosrdenství, nemůžeme si dovolit ten luxus a říct, že to pro svou osobu nepotřebujeme. Potřebuje to svět pro své obrácení a potřebuje k tomu naléhavě také apoštoly posledních časů, kteří uvěřili.

-red-

INSTITUT SVATÉHO FILIPA NERI

V Berlíně vznikl v roce 2003 Institut Svatého Filipa Neri. Pět zakládajících členů se inspirovalo základní ideou oratoří sv. Filipa a chtějí pracovat jako odpověď na všeobecný úpadek víry a prohlubující se nesmiřitelnou polarizaci různých vnitrocírkevních směrů myšlení. Nové společenství chce spojit katolickou tradici se současnou pastorační praxí. Jako ústřední záležitost chápe slavení liturgie v převzaté tradiční podobě a dokázat, že „tradiční“ má stále živý vztah k dnešku. Nejde o „umělou rekonstrukci“, ale o to, čerpat z bohatství tradice a zprostředkovat lidem, že žijeme v tomto a nikoliv ideálním světě. Právě „staré“ je schopné otevřít dnešním lidem nový pohled na víru.

Svatý stolec přiznal nové společnosti titul „Společnost papežského práva“ podobně jako Opus Dei. Příslušný dekret byl podepsán v úterý 25. května. 26. května na svátek sv. Filipa Neri se konala v římském chrámě Trinità dei Peregrini děkonná bohoslužba.

Na nebi se ukázalo veliké znamení (Zj 12,1)

„Aby se zabránilo válce“

Papež Pius XII. dlouho váhal se zasvěcením světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, ačkoliv ho o to dosud žijící vizionářka z Fatimy Lucie stále znovu a znovu prosila. V dopise 2. prosince 1940 např. připomíná, že již v roce 1917 předpověděla svatá Panna konec války, která tehdy zaplavila Evropu, a ohlásila další válku; aby se tomu zabránilo – tak to Maria řekla, požadovala, aby bylo Rusko zasvěceno jejímu Neposkvrněnému Srdci a konala se smírná svatá přijímání o prvních sobotách.

Teprve když Hitler oznámil, že po konečném vyřešení „židovské otázky“ bude následovat konečné řešení „katolické otázky“, chopil se papež tohoto stébla: „Dnes, kdy začíná tak temně čtvrtý válečný rok jako neblahé rozšíření konfliktu, nezbyvá nám dnes nic víc než důvěra v Boha a v Prostřednici před Božím trůnem, kterou jeden z našich předchůdců dal vzývat v první světové válce jako Královnu míru. Volejme nyní k ní, protože jen ona nám může pomoci.“ Tak uvedl papež svůj akt zasvěcení.

Řeč dějin

Skutečností je, že až do tohoto aktu zasvěcení Hitler vyhrál všechny bitvy, od toho dne ani jednu. Nastal jasný obrat ve válce. Překvapivě mnoho porážek a kapitulací, které nyní následovaly, nese datum mariánských svátků nebo fatimských dnů.

Úplný konec 2. světové války je datován 15. srpna 1945. Ten den vydal císař Hirohito svým válečným silám rozkaz k zastavení palby. V rozhlasovém projevu ke svému národu hovořil o „nové a navýsost strašné bombě“ a odůvodnil kapitulaci slovy: „Kdybychom pokračovali v boji, vedlo by to nejen ke konečnému zhroucení a zničení ja-

ponského národa, ale k vyhlazení celé lidské civilizace.“

Mariánský rok

Papež Jan Pavel II. vyzvedává především souvislost mezi Fatimou a překonáním komunismu. Maria řekla 13. července 1917 ve Fatimě: *Když splníte moje prosby, Rusko se obrátí a bude mír. Jestliže ne, rozšíří své bludy ve světě a vyvolá války a pronásledování Církve; dobří budou mučeni, Svatý otec bude mnoho trpět, mnoho*

Jan Pavel II., Fatima 13. 5. 1982

národů bude zničeno... Jakmile Maria 13. října 1917 před 70 000 lidmi potvrdila své poselství známým slunečním zázrakem, propukla po několika dnech z 25. na 26. října 1917 v Rusku pod vedením V. I. Lenina Říjnová revoluce. Teprve nyní bylo možno pochopit, proč Maria mluvila o Rusku.

Že Jan Pavel II. přežil svůj atentát z 13. května 1981, připisuje od počátku nadpřirozenému

zásahu Fatimské Panny. Mariina mateřská ruka vedla kulku, jak několikrát opakoval. V apoštolském listu *Tertio Millenio Adveniente* z 10. listopadu 1994 vyjadřuje pevné přesvědčení, že zhroucení komunismu souvisí se slavením Mariánského roku 1987/88. Píše: „Zde je nutno připomenout, že Mariánský rok těsně předcházel událostem roku 1989. Jsou to události, které svým rozsahem a zvláště rychlým spádem nutně vyvolávají úžas. Sedmdesátá léta

tohoto století znamenala nebezpečí eskalace studené války; rok 1989 však přinesl mírové řešení, které téměř mělo formu organického pokroku.“

Biblický základ

Je to velký dar Církve světu, že má odvahu zdůrazňovat tak konkrétně znamení doby. Čím více se staví před oči celosvětové dimenze těchto dějinných událostí,

tím oprávněnější se jeví spojovat je s výpověďmi Pisma svatého. Klíč k pochopení nejnovějších mariánských zjevení tvoří jádro apokalyptického prorocství v tzv. Zjevení svatého Jana, jmenovitě v kapitole 12,1–14,5.

Jan popisuje v tomto úseku „boj satana s Božím lidem“. Stojí tu proti sobě dvě znamení: Žena a drak. Obraz draka je vysvětlen přímo v Písmu svatém na tomto místě. Je to Boží Odpůrce, původně dobrý anděl, který se v nebi vzepřel proti Bohu a byl odtud svržen. Tak obraz vysvětluje původ a existenci zla ve světě. Jedná se tedy nikoliv o věčný božský antiprincip, nýbrž o protibožskou moc uprostřed jeho stvoření.

Boj draka

Drak, který po svržení našel své místo ve světě, pokouší se podle Zjevení nejdříve zabránit Božimu výkupnému činu. To se mu nepodaří, naopak, prožije díky Kristovu vítězství svou definitivní porážku.

Ale satan, který ví, že jeho osud je zpečetěn, a vidí, že je už blízko okamžik, kdy bude definitivně vyvržen z Božího světa do „propasti“, propadl narůstajícímu běsnění. Používá všechny možnosti, které mu ještě zbyly, aby dále alespoň mezi lidmi demonstroval svůj bezmocný odpor. Zatímco nechce přiznat svou porážku, vede stále zarputilejší boj proti Božimu lidu na zemi. Toto pronásledování však dosahuje u skutečně věřících jen opak toho, co ďábel zamýšlí. „Propůjčují svému křesťanství jeho poslední velikost tím, že zcela odevzdávají Bohu a stávají se nejpodobnější Ježíši svému bratru. Zaslepená nenávisť satana tak slouží k oživení a oslavení Boží církve a k růstu Božího království na zemi“ (E. Schick, Apokalypsa).

Vítězství Ženy

Obraz „Ženy“ znamená nejdříve starozákonní lid smlouvy,

DATUM BLAHOŘEČENÍ KATEŘINY EMMERICHOVÉ STANOVENO

Datum blahořečení mystičky Kateřiny Emmerichové bylo stanoveno na neděli 3. října 2004. Biskup Münsteru Reinhard Lettman přijal tuto zprávu s velkou radostí. Kateřina slouží jako vzor horoucí lásky ke Kristu, která uschopňuje věřícího, aby i při dlouhodobém upoutání na lůžku byl požehnáním pro své okolí radou, útěchou, posilou víry a příkladem trpělivosti a modlitby. Chápe blahořečení jako velkou milost pro celé biskupství a posilu pro další cestu. Blahořečení bude událostí, která se musí nadlouho zapsat do paměti věřících. Biskupství ustanovuje koordinační centrum pro organizaci poutí do Říma k slavnosti blahořečení.

kteří je povolán, aby daroval světu Božího Mesiáše jakožto Vykupitele. Přitom dvanáct hvězd je odkazem na dvanáct izraelských kmenů. Již proroci přirovnávají dějiny Izraele na cestě k zvláštnímu povolání s „porodními bolestmi“.

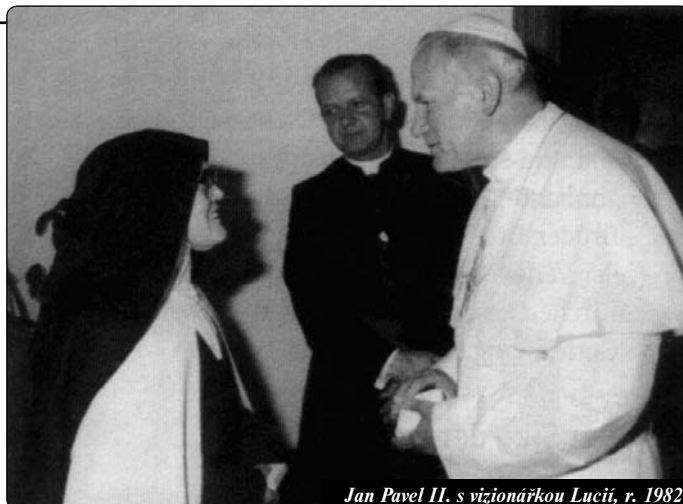
Dvanáct hvězd však znamená současně dvanáct apoštolů. Zjevením Vykupitele přešel starozákonní lid spásy do novozákonního, totiž do Církve Ježíše Krista. Oba tvoří dohromady organickou jednotu dějin spásy, jak to popisuje Jan spojením dvanácti izraelských kmenů s dvanácti apoštolů v symbolickém popisu nebeského Jeruzaléma na konci knihy Zjevení (Zj 21,12–14).

Trvání boje mezi Ženou a drakem je udáno na tři a půl roku. Jedná se o symbolické číslo, totiž o polovinu sedmi, které vyjadřuje celý čas mezi prvním příchodem Vykupitele jako Služebníka a jeho návratem ve slávě. Pak teprve bude definitivně spoutána moc Zlého, pak skončí boj, ze kterého vyjde Církev vítězně.

Mariino postavení v plánu spásy

Žena ve Zjevení však také znamená v užším smyslu osobu samotné Marie, jak to Církev zdůrazňuje. Zjevuje se přece výslovně jako Matka Krista a Matka „potomstva, které zachovává Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví“ (Zj 12,17). Poukazem na Marii dostáváme jasnější obraz o jejím postavení v plánu spásy.

Maria je předobraz Církve. Tak můžeme všechna znamení Ženy, která se týkají Církve, typologicky použít i na Marii. Současně je ale Maria Matkou Církve. Tak jako ona je cestou, po které Ježíš Kristus jako Vykupitel přišel na svět, tak ve své osobě i Církev připravuje cestu k jejímu konečnému vítězství proti všem odporům Zlého. Čím více se Odpůrce snaží uškodit Církev, zničit ji, tím více Maria vystupuje a představuje se lidem jako jistá ochrana a útočiště.

Jan Pavel II. s vizionářkou Lucií, r. 1982

Zástupné sebeobětování

„Porodní bolesti“ znamenají pro Marii její utrpení pod křížem a její spoluvykupitelské působení v dějinách Církve. Zde se její souhlas uskutečňuje v té nejvyšší formě, a to jako zástupný za Církev a celé lidstvo. Stejně tak přetváří Maria všechny ty, kteří se k ní utíkají a dávají se od ní vést, na zástupné oběti za spásu lidstva.

Autentická mariánská zjevení se dají posuzovat a chápat z tohoto obrazu Mariina postavení v plánu spásy. Vysvětlují aktuální události jako boj Protivníka proti Církev, přičemž Matka Boží hraje rozhodující roli při přemáhání Zlého a obnově Božího království.

Prorok mariánské zlaté doby

Je příznačné, že týden před Kateřinou Labouré, totiž 20. června 1947, byl svatořečen Lud-

Jan Pavel II., Řím 25. 3. 1984

apoštolů posledních časů, kteří působí pod ochranou Mariinou a zapalují oheň božské lásky; vidí boje apokalyptických rozměrů, vidí také triumf Kristova království. To byla velké zapalující myšlenka jeho života: *Ut adveniat regnum Christi, veniat regnum Mariae* – Aby nastoupilo Kristovo království, kež přijde království Mariino.

Osud „Zlaté knihy“

Biskup Graber k tomu vysvětluje: „Doba tehdy nebyla pro Grignionovy myšlenky zralá. Během Francouzské revoluce byly rukopisy zakopány do země, pak bez bližšího označení odloženy do klášterní knihovny v St. Laurent-sur-Sèvre. Teprve 22. dubna 1842 objevil jeden montfortský otec mezi sešity a knihami rukopis »O pravé mariánské zbožnosti«.“

Pozoruhodné je však přitom to, že sám světec přesně předpověděl tento osud svého díla. Mluví o zarputilém boji, který se zvedne proti jeho knize, takže bude zahrabána v temnotě a mlčení rakve, než se dostane na světlo. Tato slova se naplnila do slova a do písmene.

A tento ojedinělý nálezy v roce 1842 patří do řady událostí, které jsou příznačné pro mariánský věk... Biskup Rudolf Graber srovnává jeho prorocké charisma dokonce se samotným apoštolem Janem. V jednom Úvodu k tzv. Zlaté knize, která obsahuje tři nejdůležitější Montfortovy spisy, píše:

„Jako měl svatý Jan na ostrově Pathmos vidění konce časů, tak mohl Grignion nahlédnout do událostí posledních dnů. Vidí

„Jako měl svatý Jan na ostrově Pathmos vidění konce časů, tak mohl Grignion nahlédnout do událostí posledních dnů. Vidí

„Jako měl svatý Jan na ostrově Pathmos vidění konce časů, tak mohl Grignion nahlédnout do událostí posledních dnů. Vidí

„Jako měl svatý Jan na ostrově Pathmos vidění konce časů, tak mohl Grignion nahlédnout do událostí posledních dnů. Vidí

„Jako měl svatý Jan na ostrově Pathmos vidění konce časů, tak mohl Grignion nahlédnout do událostí posledních dnů. Vidí

Svědectví Jana Pavla II.

Papež Jan Pavel se znovu a znovu hlásí k sv. Grignionovi. Ve svém životopisu k 50. výročí kněžství napsal v kapitole nadepsané „Mariánská nit“: „Když krystalizovalo mé kněžské povolání..., jistým způsobem se změnilo i mé pojetí úcty k Matce Boží. Byl jsem již

Zpěv vděčnosti pokorných

tehdy přesvědčen, že *Maria nás vede ke Kristu*, ale v té době jsem začínal chápat, že *i Kristus nás vede ke své Matce*. Byly i chvíle, kdy jsem jako by zpochybňoval svou úctu k Marii v domněni, že příliš vzrůstá a ohrožuje svrchovanost úcty, jaká patří Kristu. Tehdy mi pomohla kniha Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, která nesla titul: »Pojednání o pravé úctě k Svaté Panně«. V ní jsem našel odpověď na své pochybnosti. Ano, *Maria nás přibližuje ke Kristu*, vede nás k němu pod podmínkou, že žijeme její tajemství v Kristu. Pojednání svatého Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu může dráždit svým trochu vzletným barokním stylem, ale podstata teologických pravd, které jsou v něm obsaženy, je nepopíratelná. Autor je vynikajícím teologem. Jeho mariologické myšlení je zakořeněno v trinitárním tajemství a v pravdě vtělení Božího Slova.“

V knize najdeme i vysvětlení původu „*Totus Tuus*“. Pochází právě od svatého Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu a je to zkrácená forma celého zasvěcení Matce Boží, které zní: *Totus Tuus sum ego et omnia mea Tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria.*

V encyklice *Redemptoris Mater*, vydané k Mariánskému roku odpovídá Jan Pavel II. na otázku po pravé mariánské spiritualitě, odpovídající II. vatikánskému koncilu tímto učitelským doporučením Ludvíka Grigniona z Montfortu: „V této souvislosti rád připomínám mezi mnoha svědky a mistry takové spirituality postavu svatého Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, který doporučuje křesťanům zasvěcení Kristu rukama Panny Marie jako účinný prostředek, jak věrně zachovat křestní sliby. S radostí konstatuji, že i v dnešních dnech existují znamení této spirituality a zbožnosti“ (48).

*Z Kirche heute 5/97
přeložil -lš-*

Každý večer v nešporách zaznívá *Magnificat*, zpěv vděčnosti Panny Marie Tomu, který učinil veliké věci, protože se mu zalíbila pokora jeho služebnice.

V tomto zpěvu chvály se *Maria* staví před Boha se svou zkušeností, svou radostí, svým úžasem a s celou svou bytostí a uznává ho jako svého Spasitele. Z jeho pohledu tuší svou vlastní skutečnost: pokornou služebnici, lidský prostor, ve kterém Pán uskutečnil veliké věci. *Maria* vstupuje do Božího srdce a poznává tam jeho logiku a jeho styl: on má zalíbení v chudých a maličkých, proto se dívá s obzvláštním zalíbením na tuto dceru z Nazareta, která je první mezi pokornými a chudými v Pánu, kteří jen od něho očekávají spásu (srov. LG 55).

Mariin jásot je připraven nasloucháním Božímu slovu, souhlasem víry a mlčenlivostí, s jakou uchovává v srdci všechny věci. *Maria* zakouší Pánovu věrnost a odhaluje nekonečné horizonty lásky a její duch se rozšiřuje v modlitbě. Ta se stává svým způsobem slovem, zpěvem, vyprávěním o tom, jak Bůh působí v jejím životě a ve světě. Bůh rád naslouchá svým dětem, když vyprávějí o tom, co pro ně vykonal. V takové chvíli on sám zpívá v jejich životě.

Pokud jde o její vlastní zkušenost, *Maria* může dosvědčit, že Bůh je věrný, že jeho láska sahá od pokolení do pokolení. Radost, jakou jí Bůh naplnil, jí poskytuje tak pronikavý pohled, že je schopna pojmut, i přes tisícové kontrasty dějin, to, čemu Bůh dává klíčit jako plodu svého milosrdenství v nové logice evangelia, kde budou privilegovanými právě maličci a chudí. Právě je Bůh vybral, aby svědčili, že navzdory znamení smrti, utrpení a nespravedlnosti je svět

objektem jeho péče, že je obydlím jeho přítomnosti, aby mu dávala orientaci a perspektivu naděje.

Mariin Magnificat je pomníkem vděčnosti Bohu za to, co vykonal, je to zpěv určený k tomu, aby zazníval *od pokolení do pokolení*.

Don Bosco svého času chtěl mít kromě památníku z kamene, kterým je turínská bazilika, také *památník živý*, který by věčně zpíval díky Marii za její mateřskou péči: Institut Dcer Panny Marie Pomocnice.

Ten památník je dnes ještě krásnější a úplnější, protože každá skupina salesiánské rodiny a každý věřící sem může vložit svůj kámen. Spojuje nás zpěv vděčnosti k Marii, když si připomínáme Boží milosrdenství, které se projevuje v našem životě. On nás pozvedl z naší nemožnosti a volá nás jako křesťany, abychom byli spolupracovníky radosti pro druhé.

25. dubna se dvěma dalšími členy salesiánské rodiny Církve prohlásila za blahoslavenou dceru Panny Marie Pomocnice sestru Eusébie Palominovou. Je-

Sestra Eusébie Palominová

jí život je významným svědectvím vděčnosti pokorných. Ona hlásala to, čím žila. Bůh, který ji učinil šťastnou v její malosti, vyznačuje z její klidné tváře, z jejích očí, které se usmívají, z jejího pohledu, který sděluje pokoj a dobrotu. I když je krajně pozorná k druhým i k tomu, co dělají, její život jako by se rozvíjel v jiném obzoru. Její mimořádná pokora, která není plodem poddajné povahy, je vyjádřením logiky *Magnificat*, do které vstoupila s naprostou přirozeností.

Maria z Nazareta vypráví o podivuhodných věcech, které Bůh učinil v pokorných a chudých skutečnostech jejího života. Také sestra Eusébie, když se setkává s dívkami, vypráví s prostotou o svém původu, o svém chudém životě, ve kterém je šťastna z toho, že se na ni dívá Bůh. Sděluje radost vlastního povolání, které rozvíjí v sebedarování a které se projevuje den co den v nejvyšší oběti života, ve svědectví oddanosti, vnitřní radosti a vděčnosti. Tím, že nechtěla nic pro sebe, napsala ve svém těle originál pojednání o lásce k Bohu a vytiskla ho životem maličky, kterou Bůh učinil velkou.

Jestliže se svěříme Bohu a snažíme se vstoupit s rozhodností do optiky evangelia, on bude souhlasit s tím, aby s námi udělal velké věci, na které jsme ani nikdy nepomysleli. Učiní nás prostými a zapálenými, schopnými vtisknout do každodenní všednosti něco, co zanechá své stopy pro generace, které přijdou po nás. Budeme sdělovat naději pokorných ve světě, který se jeví, jako by byl neschopný radosti, prostoty a vděčnosti; to je působení, kterým křesťan proniká ke kořenům kontemplace, jaká pramení z Mariina zpěvu *Magnificat*.

*Z Maria Ausiliatrice 5/2004
přeložil -lš-*

Nepřekonatelná a moudrá něžnost

Často si myslíme, že Boží vůle se střetává s našimi nejhlubšími přáními. Pak říkáme: „Bud' vůle tvá“, ale říkáme to se smutkem a s rezignací.

Co však je ve skutečnosti tato Boží vůle? Víme z Pisma svatého, že to, co Bůh chce, je především toto: *aby všichni lidé byli spaseni* (1 Tim 2,4).

Odevzdat se tedy jemu znamená odevzdat se svému nejvyššímu blahu, odevzdat se lásce Otce.

Všechny ostatní věci, které On chce, jsou orientovány k tomuto základnímu přání, našemu plnému štěstí.

Proto na nás osobně myslí od věčnosti, proto stvořil jednoho každého z nás, proto se stal člověkem, dal se ukřižovat..., právě proto, aby nás přivedl k radosti bez konce!

Také moje maminka nebo upřímný přítel mi přejí všechno dobré, ale nejsou vždy schopni, aby to uskutečnili. A dokonce někdy ani nevědí, v čem spočívá moje opravdové dobro, jindy není v jejich moci, aby to zajistili...

Bůh naopak je jako nejněžnější maminka, daleko něžnější než kterákoliv pozemská matka. Písmo říká: *Hospodinova dobrotivost se vztahuje na vše, co stvořil* (Ž 145,9).

Byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláněl a krmil ho (Oz 11,4). *Copak může žena zapomenout na své dítě? ... Já na tebe nikdy nezapomenu* (Iz 49,15).

Této dobrotivosti našeho Boha k jednomu každému z nás nemůže zabránit žádná překážka, ani síla nepřátel, ani naše vlastní ubohost. Všem to může připomenout podobnoství o ovečce, která se zatoula a vzdálila od Boha, ale on ji hledá, dokud ji nenajde. A když ji najde, netrestá ji, ale položí ji na svá ramena, aby se při návratu domů neunavila... (srov. Lk 15,4-7).

Jeho dobrotivost je tedy nepřekonatelná, jeho něžnost je plná moudrosti: Pán ví, k jakému cíli nás má přivést, aby nás učinil šťastnými, zná cestu našeho života (srov. Jan 14,6) a ví, jakým nejlepším způsobem nás přivést k takovému cíli a k takové cestě, zná naše skutky a dokonce i naše bloudění. Nestalo se, že ten, kdo hledal lidskou moudrost, našel v Něm plnost pravdy, kdo hledal ubohé lásky, našel v Něm lásku bez hranic?

Jeho pečlivost je tedy jak nepřekonatelná, tak i moudrá: je to moc lásky spojená s moudrostí lásky.

Lidská vůle může být něžná, ale nerozumná, moudrá, ale bezmocná, zatímco Boží vůle

je nekonečná láska, která si posluhuje bezmeznou mocí své všemohoucnosti a nekonečné moudrosti – vševedoucnosti.

Není proto nic chytrého bázírovat na vlastní vůli; je moudré opakovat spolu s Pánem: *Otče, ne má, ale tvá vůle se staň* (Lk 22,42).

Když se tedy mohu spolehnout na takovou lásku a nikoliv na své osobní úsilí, svízelné a žádostivé, ustupuji úzkosti, cítím se bezpečný, mohu žít spontánně v radosti i uprostřed každodenních těžkostí, protože vím, že *Pán je blízko* (srov. Fil 4,4-6): vím, že tato něžná péče mě zcela objímá a nikdy nepomine.

MA 5/04

KARDINÁL MEISNER KRITIZUJE MNOŽSTVÍ POTRATŮ

Kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner ostře kritizoval vysoký počet potratů v Německu. Pro německý deník Die Welt koncem dubna napsal, že koncepce úpravy potratů z roku 1995 „poradenství místo trestů“ ztroskotala.

„Přehlédlo se, že právě trestně-právní ochrana nenarozených dětí vytváří právní povědomí. 30 let od schválení zákona o potratech znamená 8 milionů dětí zabitých v těle matky. Německo je dnes hluboce zasaženo kulturou smrti. Zákonodárci nevidaným způsobem ignorují ústavní soud, který v roce 1993 vydal rozhodnutí o povinnosti upravit a vylepšit tento zákon, pokud nebude zabezpečena ochrana života platnými právními předpisy,“ napsal kardinál Meisner a vyjádřil obavy, že děti se nyní stanou ještě i oběťmi selekce:

„Jestliže se nenarozené děti mohou takto beztrestně zabíjet, proč by se pak neměly vybírat i podle kvality? Doposud je horlivě popíráno, že od okamžiku spojení vajíčka a semenné buňky jde o člověka a jeho specifickou důstojnost. Pro Německo je osudovou otázkou, zda státní a společenské instituce ještě chtějí a mohou chránit manželství a rodinu. Tichá katastrofa odstartovaná dramatickým poklesem porodnosti nabírá stále hrozivějších forem,“ varuje kolínský arcibiskup a dodává: „Zabíjíme svoje děti po desetitisících a zatím naše společnost pomalu, ale jistě stárne.“

TK KBS, 2. 6. 2004

Papežský dvorní teolog k palčivým otázkám dneška

PUR-Magazín uveřejnil rozhovor s papežským teologem kardinálem G. Cottierem, kterého jsme představili již v minulém čísle. Z tohoto interview vyjímáme:

Nenaráží humanistická filozofie v dnešní době na své vlastní hranice, protože se soustředila pouze na člověka, který se stal mírou všech věcí?

COTTIER: Domnívám se, že pojem humanistická filozofie se vztahuje na humanismus minulého století, kdy byl kultem člověka ve smyslu řecké Protagorovy formule: „Člověk je mírou všech věcí.“ Míra všech věcí je

však velmi mlhavý pojem. Panuje velká bezradnost, čím člověk vůbec je. Člověk nemůže definovat sám sebe jen ze sebe. Pro nás křesťany platí, že člověk byl stvořen podle Božího obrazu. Vzhledem

k určitým mezním otázkám, jako je např. bioetika, člověk neví, jaká je jeho identita. Podle mého soudu existují dnes nebezpečné teorie antihumanistického ražení, které by chtěly používat kritéria zvířecího světa v oblasti lidských práv. Je to extrémní případ, ale není nijak ojedinělý. Myslím, že humanismus ve smyslu 19. století a počínajícího 20. století uváží v krizi. Člověk potřebuje mít základ v transcenci.

Zdá se, že Evropa je stále více bezbožecká. Proč si tolik lidí myslí, že se mohou obejít bez Boha, takže Bůh dokonce nemá být jmenován ani v evropské ústavě?

COTTIER: Převládalo zdůrazňování blahobytu, nadměrného konzumu. Žije se ve formě praktikujícího materialismu. Proto mnoho lidí zapomíná na Boha. V pluralistické společnosti panuje názor, že politická společnost

je laicistická, bez vztahu k tomu nebo onomu náboženství. Také papež uznává, že v laicitě je určitý pozitivní smysl, pod podmínkou, že není spojen s popřením náboženství. Dnes však existují laicistické tendence, které chtějí náboženství zcela vyloučit. To je však faktický, praktikující ateismus, nikoliv pouze teoretický. To je znepokojující záležitost. Laicistická teorie ve smyslu vyloučení náboženství je příčinou,

proč se někteří lidé stavějí proti uvedení vztahu k Bohu v prologu k evropské ústavě. Před časem jsem se účastnil jednání, kde na mě zapůsobil polský účastník, který prohlásil,

že to bylo právě katolické svědomí Polska, co vytvořilo tento národ. Proto se domnívám, že nemá smyslu zabývat se partikulárními problémy západní Evropy, jako je Francie nebo Belgie, které zdůrazňují ideu laicity. Dokonce ani ve Švýcarsku není tato idea nosná a také ne v Německu. V Německu se vychází spíše z teoretického předpokladu, proto i to je něco nebezpečného. Když má být vytvořena Evropa, pak musí být zapojeny podle mého názoru všechny národy. Problém však zůstává otevřený.

Nedávno jste si stěžoval na krizi demokracie. Co tím rozumíte?

COTTIER: Chtěl jsem se dotknout problému, který se mi jeví jako velice nebezpečný a který vidím prozatím např. v parlamentních debatách týkajících se bioetiky, ale i jiných oblastí. Ještě přednedávnem, zčásti krát-

ce po válce byl v ústavě uveden vztah na lidská práva, samozřejmě na papíře. S lidskými právy uznával stát, že existuje mravní zákon, který stojí nad tím, co on sám může dovolit. Ale jakmile se začneme dotýkat určitých obtížných problémů, jako je např. povolení potratů nebo využívání lidských embryí atd., co potom? Dotýkáme se lidské reality. Zůstávají pak ještě lidská práva nedotčena? To je velký problém, před kterým by lidé chtěli utéci. Teorie, která mě nejvíce znepokojuje, je konsensus. Připouštíte se, že v těchto otázkách může existovat různost názorů. Je embryo osoba, nebo ne? Říká se, že osobou není. Říká se také, že o tom nemůžeme říct nic přesného. Jsou zde tedy různé názory. Protože společnost musí fungovat, potřebuje určitý konsensus. Protože je velmi obtížné dosáhnout jednomyslné shody, jelikož názorů je mnoho, použije se právo většiny. Většina se tedy stává kritériem pravdy. Tak se ocitáme v totálním relativismu. Pokud se toto smýšlení rozšíří, zavede to demokracii do velmi nebezpečné krize.

Potraty, eutanazie, bioetika jsou sálem více na postupu. Neprohrála již církev boj o právo na život?

COTTIER: Myslím že ne. Použijí poněkud banální formulaci: Budeme pravděpodobně prohrávat bitvy, nikoliv však válku. Ze dvou důvodů. Myslím, že nesmíme ztratit důvěru v mravní svědomí lidí. Vezměme potraty. Potraty nejsou nevýznamná věc. Páry, které prožily zkušenost potratu, velice trpí. Tuto skutečnost nesmíme zamlčovat. Někteří se sice domnívají, že jsou to náboženské předsudky, které za tím vězí. Je to však lidská přirozenost, která tak reaguje. Proto se domnívám, že církev ukazuje správný směr, opravdové hodnoty lidské přirozenosti. Za druhé myslím, že lidé si stále více uvědomují sociální důsledky tohoto jednání. Dnes existují země, kde počet potratů je vyšší než počet porodů. Pro-

jevy nepřátelství v některých evropských zemích jsou vyvolány tím, že je u nich nedostatečná porodnost a masově přicházejí cizinci. To nutí k zamyšlení. Demografická situace Evropy vyžaduje, aby tyto otázky přišly na přetřes. Když se nakonec zeptáme, co na tomto úseku děláme, konstatujeme, že se zde postupuje proti lidské důstojnosti. Takové úvahy napadají také lidi, kteří pracují ve zdravotnictví. Z toho důvodu jsem přesvědčen, že církev si počíná dobře, když pokračuje v tomto boji. Jeden bod z encykliky *Evangelium vitae*, který na mě obzvláště zapůsobil, je odepření z důvodů svědomí. Poukazuje se křesťanům na povinnost vzepřít se, když civilní zákon dovoluje určité praktiky. Ale zdá se mi, že je možno udělat ještě další krok. Protože se jedná o choulostivé lidské otázky, může být do zákona zahrnuta také možnost odepření z důvodů svědomí. To by byla bitva, kterou by bylo možno vyhrát. Byla by to určitá pochybnost v samotném zákoně, která by zabránila zcela lehkomyšlnému zacházení s těmi zákony, které jsou komplikované.

Nebojíte se kulturního boje mezi západním světem a islámskými státy?

COTTIER: Takovému boji je třeba zabránit. Islám představuje obtížný a závažný problém. To kvůli jeho struktuře. Myslím, že problém, se kterým se střetáváme, zasahuje nitro islámu. Islám není schopen přijmout do sebe technický a vědecký pokrok,

to, co se nazývá moderností. Islám je jednak náboženství, jednak sociální struktura. Konstatujeme, že tyto sociální struktury jsou málo pohyblivé. Navíc islám není možné pojmout, protože nemá společné vedení. Kdo

je tedy pravým příslušníkem islámu? Ty osoby, které mají čilý kontakt s islámem, dosvědčují, že je tam mnoho čestných lidí. Vidíme však také, že islám není schopen bránit se proti terorismu. Jedná se tak ve jménu Koránu. Vidíme zde dvojznačné chování. To před nás stává různé problémy. Islám je fanatický a současně dvojznačný. Snad je fanatický proto, že nemá pocit sebejistoty, myslím, že kontakty s islámem, tedy s lidmi, kteří si to přejí, musí být posilněny. V dialogu je možno hovořit o věcech, které jsou také naše. Velkou starostí papeže je, že se Církev v očích muslima málo stává proti chování Západu. Povolání Církve je však univerzální. Církev není západní civilizace. Tento muslimský pohled se vztahuje na určitou americkou propagandu. Tu není možno akceptovat. Papež to ustavičně rozlišuje. Jeden dominikánský spolubratr, který působí v arabské zemi, mi potvrdil, že národ to mezitím pochopil. A to na základě stanovisek papeže. Myslím, že musíme být k islámu velice pozorní. Religiozita muslimů by měla být pro křesťany výzvou, aby svou víru žili uvědoměleji. Ovšem bez iluzí, náboženská praxe muslimů v Evropě je velmi slabá.

Ve Francii došlo k všeobecnému zákazu muslimských šátek u školách. Může to mít vliv i na katolickou církev ve Francii?

COTTIER: Tamní biskupové tomu nebyli nijak nakloněni. Četl jsem v katolických novinách La Croix interview s politologem a členem „šátkové“ komise René Rémondem, který vysvětluje, že francouzská vláda neuskutečnila vše, co komise předložila. Neměl z rozhodnutí vlády žádnou radost. Komise rozšířila komplexní studii. Podle mého soudu odráží rozhodnutí vlády starou reflexi laicistické Francie proti náboženským fenoménům, pro kterou není žádné vysvětlení. Bez ohledu na to jsem toho názoru, že problém šátku reálně existuje. Šátek není jen znakem muslim-

ské identity. Je mnoho muslimských žen, které jsou proti nošení šátku. Je to tím spíše znepokojující, že se to dotýká lidských práv. Šátek je také znakem podřízenosti ženy. V tomto směru je třeba něco podniknout. Myslím, že k tomu není zapotřebí zákon, nýbrž použití pořádku. Ta otázka se týká nejen škol, ale i nemocnic. Bylo nutno něco podniknout, ale rozhodnutím vznikl problém, přičemž měl být řešen problém jiného rázu. Postup nebyl právě nejvhodnější.

Jak vidíte dále jako papežský teolog budoucnost katolické církve v Evropě? Bude nadále trvat od křesťanství, které skončí podobně jako v severní Africe, kde bylo dřív kvetoucí křesťanství?

COTTIER: Myslím, že ne, to bude mít jiný konec. A to z několika důvodů. Je pravda, že v Evropě u velkého počtu křesťanů náboženská praxe vymizela (jsou tím postiženi i protestanti). Současně je mnoho nových zárodků křesťanství, nové skupiny a oživení života modlitby. Papež prosil evropské katolíky, aby se stali misionáři nové evangelizace. Není to poprvé, co přišlo období dekadence. Dekadence přinesla vždy kladné misionářské reakce. Musíme zůstat, pokud jde o Evropu, optimisté. Pokud jde o severní Afriku, křesťanství u Římanů se rozvinulo především ve městech a méně ve venkovských oblastech. Já však nejsem historik. Aktuálně muslimové, kteří k nám přicházejí, jsou příslušníci proletariátu a jsou velice dezorientovaní. Jsou sice křesťané, kteří konvertují k islámu, ale jsou i opačné případy. Pro Evropu není nebezpečím islám, ale spíše buddhismus. I přes sekularizaci existuje v Evropě velká žízeň po religiozitě. Na to musí Církev odpovědět. Myslím, že neseme velkou misijní odpovědnost. Musíme všechno hodnotit velmi pozitivně, protože Bůh Církev neopustí. Nenechá Evropu na holičkách.

Podle Kath-net

Svědění a odpovědnost

Udivil mě svým tvrzením starý přítel, arcibiskup z Brazílie, že nezvládnutelný problém chudoby na předměstích jejich velkých měst zavinila televize. Ti lidé žili dřív v pralese. Jejich život tomu odpovídal, ale i k nim do pralesa se dostala televize. Najednou viděli pohádkový svět paláců, zábavy a pohodlnosti bez práce. Domnívali se, že jen díky pralesu jim to všechno chybí, a tak opustili prales a vydali se do měst za životem v pohádkovém světě. Ten se ale pro ně nekonal. K cestě zpátky už nenašli sílu, a tak skončili jako hladoví bezdomovci, žijící mezi odpadky.

Ale je možné volat k odpovědnosti autory televizních pořadů? Jak to vůbec vypadá se zodpovědností za vyslovená slova, vyslané signály, daný příklad?

Často slyšíme obranu: Já nikoho nenutím poslouchat to, co říkám, a číst, co píši. Děti se mají řídit tím, co jim říkám, ne tím, co jim ukazují svým příkladem, řeknou rodiče. Každý má svobodu vybrat si televizní program či knihu na čtení. On nese odpovědnost za sebe a za to, čím se žije.

V oblasti potravin to však neplatí. Tam jsou stanoveny přísné hygienické normy, kterým musí odpovídat každý výrobek, který se dostane na trh. Dokonce i poučení pro uživatele musí být v jazyku té země, aby všichni rozuměli. Zákonodárci sice respektují svobodu spotřebitelů, ale zároveň je chrání. Vědí totiž, že není možné spoléhat na vzdělanost, informovanost i vyzrállost každého spotřebitele, který by si sám měl rozhodnout o nákupu nabízeného zboží podle vlastního poznání.

Nabídku myšlenek a kulturních projevů jistě nejde spouštět normami, které by vyloučily všechno nezdravé. Zákon nastupuje jen tam, kde je vynutitelný, a sankce se určuje tam, kde jde o pojmenovaná a vyjmenovaná

jednání, která vysloveně poškozují druhé. V praxi to však znamená, že se chytají jen malé ryby a velké utečou. Společnost neumí žádným zákonem zabránit vzniku katastrof vyrostlých ze špatného myšlení, jako byly třeba koncentrační tábory důsledkem názoru, že člověk může rozhodovat o osudu jiných lidí; nebo znárodnování majetku, násilná kolektivizace a nakonec krach ekonomiky komunistů, kteří nerespektovali právo na soukromý majetek; či praktické nerespektování Boha a přirozeného mravního zákona, které staví člověka do role boha rozhodujícího o dobru a zlu, vedoucí k rozvratu manželství, uznávání potratů, sňatků homosexuálů, eutanazie a v důsledku toho vymírání národa a takovou sebe prezentaci ve světě, že muslimský svět nás považuje za neuhodné práva na existenci, což znamená výslovné ohrožení státu a naší kultury.

Právo nelze oddělit od zodpovědnosti. Čím větší mám právo vlivu na druhé, tím větší nesu odpovědnost za to, co způsobím svým postojem či myšlením.

Za několik dnů jsou u nás volby, které na pár let svěří velkou moc několika lidem. Zodpovědný člověk nemůže nevolit. Volit by však měl ty, kteří budou zárukou správného a zodpovědného politického rozhodování, protože jsou zodpovědní před svým svědomím, protože jsou zodpovědní za svá slova, protože respektují přirozený zákon a nepodléhají pokušení hrát si na bohy. Vybírat své favority je třeba nejen podle toho, co zatím dosáhli, ale i podle jejich zdravého myšlení, protože jejich případné chyby mohou přivodit nevidané katastrofy a budou patřit mezi velké ryby, které se nechytají.

Prosme tedy o dar moudrosti pro zodpovědnou volbu.

*Arcibiskup Jan Graubner
Proglas, květen 2004*

Mariánský odboj proti zlu

V roku 1917 slavili svobodní zednáři v Římě 200. výročí trvání svého temného bratrstva. Vystoupili odvážně na veřejnost. Ve slavnostním procesi nesli prapor, na kterém bylo vyobrazeno vítězství Lucifera nad sv. Michaelem. Šli až na náměstí Svatého Petra, zde rozvinuli transparenty s nápisy: „Satan bude vládnout i ve Vatikánu..., papež bude jeho sluhou.“

V tu dobu pobýval v Římě mladý klerik Maximilián Kolbe. Zednářské provokativní vystoupení v něm probudilo pevné rozhodnutí: „Napadlo mě založit sdružení proti svobodným zednářům a jiným ďábelským mocnostem. ... Neposkvrněná oznamuje v poslušnosti svou vůli: 17 října 1917 s dovolením našeho rektora dochází k setkání prvních sedmi členů Rytířů Neposkvrněné.“

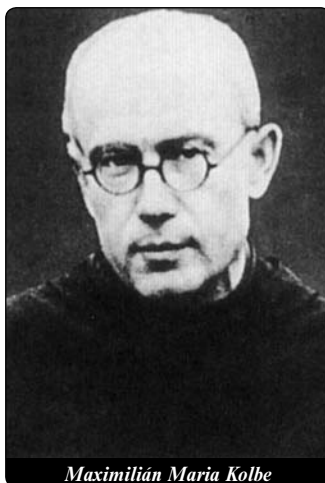
Čtyři dny po posledním zjevení ve Fatimě se první Rytíři Neposkvrněné rozhodnou bojovat svým příkladem, modlitbou, prací a utrpením za obrácení hříšníků a za získání bludářů, schizmatiků, komunistů a svobodných zednářů. Jejich zakladatel bude vždy zdůrazňovat, že Rytíři Neposkvrněné dosáhnou více utrpením než různými vnějšími aktivitami. Vrcholem pobytu Maximiliána Kolbeho v Římě bylo kněžské svěcení 28. dubna 1918. Ještě před návratem do Polska napsal z Říma své matce: „Maminčko, modli se za mne, aby moje láska rostla stále rychleji a byla bez hranic. Modli se zvláště, aby byla bez hranic...“ V tu dobu už trpěl Kolbe těžkou tuberkulózou spojenou s chrlením krve. V prosinci 1920 už pracuje jen 25 % jeho plic, přesto koná pravidelné přednášky a vydává svůj časopis, který mu představení povolí pod podmínkou, že peníze si získá sám. Žebrotou shromažďuje potřebné prostředky. Od ledna 1922 vychází Rytíř Neposkvrněné.

R. 1927 začíná se stavbou prvního Města Neposkvrněné

nedaleko Varšavy na pozemku, který daroval kníže Drucki-Lubecki. Po jedenácti letech je zde moderní ediční továrna, ve které pracuje 762 bratří a 8 kněží. Rytíř Neposkvrněné dosahuje před válkou milionový náklad. Nepokalanov má vlastní vysílač a železnici.

R. 1930 zakládá Město Neposkvrněné v Japonsku v Nagasaki. Již měsíc po příjezdu začíná vydávat japonsky Rytíře Neposkvrněné. Po několika měsících dosahuje náklad 100 000 výtisků. R. 1932 začíná vycházet v Indii. Chce ho vydávat i turecky, hebrejsky a arabsky. Chce, aby akce zasáhla polovinu lidstva. Chce ho vydávat i rusky: „Jednoho dne uvidíte sochu Neposkvrněné na vrcholu Kremle. Než se tak stane, budeme muset projít krvavou zkouškou.“

1. září 1939 Hitler napadl Polsko. Jedním z prvních cílů je bombardování Nepokalanova. Otec Kolbe a 39 bratří je odvečeno do tábora Amtitz u Berlína. Své syny učí této zásvětné modlitbě: *Chceme uzavřít smlouvu s Pannou Marií a říci jí: Dobrá Matko, z lásky k Tobě se Ti zcela odevzdávám, abych zůstal v tomto zastrašujícím táboře, jen aby se mohli vrátit ostatní. Chci zůstat opovrhovaný a zapomenutý, sám se svými bolestmi. Celý se*

Maximilián Maria Kolbe

Ti odevzdávám, abych zemřel na této shnilé hromadě slámy uprostřed bezcitných srdcí.

V dubnu 1940 byl vydán rozkaz na zřízení koncentračního tábora v Osvětimi. Měl to být především tábor trestanecký pro polské politické vězně. Ale již v létě 1941 určil Heinrich Himmler (SS) koncentrační tábor v Osvětimi za místo na úplnou likvidaci židovského obyvatelstva. Rudolf Hess dostal plnou odpovědnost za realizaci tohoto plánu. Po válce popsal Hess, jak mu byl svěřen tento úkol: „Najednou mě povolali k veliteli SS do Berlína. Ačkoliv bylo ve zvyku udělovat rozkazy jen za přítomnosti adjutanta, Himmler mi vyložil mezi čtyřma očima toto: ‚Vůdce nařídil úplné zničení Židů. My muži SS máme splnit tento rozkaz. Likvidační tábory na východě nestačí na tak rozsáhlý úkol, proto jsem vy-

Osvětim

bral Osvětim... Je to tvrdá a těžká práce, která vyžaduje nasazení celé osoby, bez ohledu na těžkosti... Teď během války musíme zničit všechny Židy bez rozdílu.“

A Hess vyznává, že všechny své síly a schopnosti využil na splnění tohoto úkolu. Na podzim 1941 dosáhl komplex s 38 vedlejšími tábory svého největšího rozmachu.

Vedle hlavního tábora byl na likvidaci Židů, Poláků a Romů určen především tábor Osvětim II. Březinky. Během pěti let zde zahynuly více než tři miliony lidí.

Osvětim nám představuje dva muže, dvě vůdčivé povahy. Oba zemřeli ve stejném věku 47 let. Oba zemřeli násilnou, ale zcela odlišnou smrtí: Rudolf Hess skončil na šibenici s pohledem na koncentrační tábor Osvětim. Maximilián Kolbe zemřel v hladomorné kobce po smrtící injekci, když se přihlásil dobrovolně na smrt na místo otce rodiny.

Maximilián Kolbe chtěl *milovat všechny bez hranic* a svůj život zasvětil až po smrt úkolu *činit dobro všem lidem*.

Určitě není náhoda, že už od dětství nacházíme v životě těchto dvou mužů mnoho překvapujících shod. Jejich osudy jsou podivuhodně spojené, ale jejich životní cesty se liší jako oddělené velkou propastí. Oba vyrůstali v nábožensky založené rodině, ministrovali a toužili stát se kněžími a misionáři. Oba byli nadprůměrně inteligentní a velice citliví. Rodiče je vychovávali k poslušnosti a k vědomí odpovědnosti, odvaze a rozhodnosti. Ale oba se rozhodli zcela opačně. Z Raymunda se stal zářící světec, z Rudolfa zločinec. Oba byli strategicky a organizačně nadaní a každý z nich brilantně rozvinul své schopnosti, každý svým způsobem. Oba byli vůdčivé osobnosti odpovědné za miliony lidí. Poručík komandant Rudolf Hess jim přinášel smrt. P. Maximilián Kolbe jim zprostředkoval život.

Oba byli muži bezpodmínečné poslušnosti. „*Ptali se mě, jak jsem se já a moji muži mohli na to ustavičně dívat, jak jsme to mohli vydržet,*“ řekl jednou Hess o Osvětimi. „*Na to jsem měl vždy jednu odpověď: Rozkaz Vůdce musí být splněn se železnou důsledností. Musí přitom ustoupit všechny lidské city.*“

Pro Maximiliána Kolbeho byla poslušnost k představeným výrazem jeho oddanosti Bohu a Neposkvrněné. Významným postojem jeho duše byl způsob konání, úplné sebeodevzdání, aby jeho mučitelé a nepřátelé dosáhli nového vnitřního života. Mezi ně patřil i Rudolf Hess. Henrik Sienkiewicz, mladý zajatec z Osvětimi, dosvědčuje: „*Pater Kolbe chtěl obrátit celý tábor včetně nacistů. Nemodlil se za ně jen on, ale naváděl i nás, abychom se modlili za jejich obrácení.*“ P. Kolbe se modlil: „*Všechno zmůžu v tom, který mě posilňuje skrze svou Matku.*“ Modlil se často a byl úplně přesvědčený: „*Jen v utrpení se naučíme skutečně milovat. Utrpením a pronásledováním jsme posvěceni nejen my, ale přivádíme k Bohu i naše pronásledovatele!*“

Naše pronásledovatele přivedeme k Bohu

„*Všichni máme plnit jedno poslání, my všichni, kteří jsme v táboře. Já odtud neodejdu živý, protože musím splnit jeden úkol – Neposkvrněná má pro mě jeden úkol,*“ řekl Kolbe svému mladému příteli Sigmundovi Ruszcza-kovi. Proto všechny neustále povzbuzoval: „*Modleme se, nesme kříž a velmi milujme všechny duše bez výjimky, přátele i nepřátele.*“ „*Naše působení bude větší, když se bude konat ve vnější i vnitřní temnotě, když budeme smutní, unavení, bez útěchy, když budeme bez úspěchu, všemi opuštěni a posmívání jako Ježíš na kříži; když se budeme z celé síly modlit za naše pronásledovatele, když je budeme chtít přivést všemi prostředky skrze Neposkvrněnou k Bohu.*“

„*Nebojím se hladu ani utrpení. Pro Marii jsem připraven na všech-*

no. Chci ji milovat až do smrti. Celí jsme se jí odevzdali. Co se nám může stát? Maximálně nás mohou zbavit života: To by byl samozřejmě ten největší dar, jaký by nám mohli dát. Pro naše katy budeme potom z nebe pracovat oběma rukama, chceme jejich srdce.“ „*Tito chudáci, tito nešťastní lidé, kteří nemají pokoj, potřebují mnoho světla, mnoho nadpřirozené síly. Nevědí, co čini,*“ řekl Vykupitel... *Jak bychom jim mohli nepodat ruku, nepomáhat jim uklidnit jejich srdce!... Láska k bližnímu nás nutí... nezapomínat na tyto lidi!*“

Ano, byla to láska, která pobízela tohoto výjimečného kněze, který vyzařoval hluboký pokoj a kterého všichni nazývali jen *naš milý otec*. Obětoval se v pevné víře, že jeho utrpení *spolu s utrpením jiných je přímo nutné pro štěstí těch, kteří přijdou po nás.* „*Až na posledním soudu – na Božím soudu, poznáme kolik tajuplných milostí daroval Bůh lidem kolem nás a kolik lidí bylo zachráněno a spaseno naší pomocí.*“ George Bielecki, jeden z těch, kteří přežili, pocítil velice hluboce tuto skutečnost po světcově mučednictví: „*Říct, že P. Kolbe zemřel za jednoho z nás, by bylo příliš velké zjednodušení. Jeho smrt byla záchranou pro tisíce a chci říct, že v tom spočívá velikost jeho smrti.*“

Obrácení Rudolfa Hesse

Tato smrt byla vysokým výkupným za tak jednoduše vypadající obrácení Rudolfa Hesse,

Rudolf Hess

ke kterému došlo tak říkajíc v poslední vteřině. Bylo to výkupné člověka, který chtěl ve svém životě uskutečnit Ježíšova slova: *Milujte své nepřátele, dobře činite těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vám zlořečí, modlete se za ty, kteří vás tupí* (Lk 6, 27-28) a *Modlete se za ty, kteří vás pronásledují* (Mt 5,44).

Tato slova, která P. Maximilián řekl svému příteli Johnovi Lipskému, se měla ukázat jako pravdivá. V roce 1947 několik dnů před popravou se obrátil jeden z nejsurovějších a nejmasovějších vrahů v lidských dějinách. V procese v Norimberku i před národním soudem ve Varšavě Hess doznal, že je plně odpovědný za všechno, co se stalo v koncentračním táboře v Osvětimi za jeho vedení. Pokojně a věčně potvrdil, že pod jeho vedením zahynuly tři miliony lidí.

Když odsouzenec na smrt uslyšel ve své vězeňské cele zvony z blízkého karmelitského kláštera, vzpomněl si, jak jako malý chlapec ministroval a toužil být knězem. A tu se stalo něco nepředstavitelného: Hess si přál rozhovor s katolickým knězem. Když dozorcí na jeho žádost nejdříve nereagovali, zopakoval svou žádost v písemné formě. Nakonec pro tuto choulostivou úlohu vybrali jezuitu Wladysława Lohna. Jako provinciál jižní polské provincie byl velmi dobře informován o koncentračním táboře v Osvětimi. Byl zkušeným profesorem dogmatiky a hodil se pro tento úkol také pro svou perfektní znalost německého jazyka. Ale dříve, než šel k Hessovi, zašel si pro duchovní podporu do blízkého kláštera, ve kterém žila sestra Faustyna Kowalská, a přijala tam zjevení o Božím milosrdenství. Sestra Valérie, která ještě žije v tomto klášteře, zažila tuto událost jako mladičká sestra: „*Pater Lohn prosil o modlitbu všechny, kteří tehdy byli v klášteře. Řekl nám, kam ho povolali a jakým úkolem ho pověřili. My jsme pak všechno svěřily milosrdnému Ježíši.*“

Bylo to 10. dubna 1947. Pater Lohn rozmlouval s Rudolfem Hessem několik hodin. Na konci rozhovoru se bývalý velitel Osvětimi pomodlil katolické vyznání víry a opět vstoupil do katolické církve. Pak se vyzpovídal. P. Lohn později dosvědčil, že ho na svatou zpověď připravoval tak, že mu **vyprávěl o Ježíšově Srdci**. O tom Srdci, ke kterému chtěl P. Kolbe skrze Srdce Mariino přivést všechny duše. A nebyla to náhoda! Další den přinesl P. Lohn obrácenému Eucharistii. Při svatém přijímání si Rudolf Hess klekl uprostřed cely a plakal. Když kněz odcházel, řekl: „*Bůh mi odpustil, ale lidé mi neodpustí nikdy!*“

V očekávání smrti smířen s Bohem napsal 11. dubna dojemný list své ženě a svým pěti dětem. Jasně v něm uvádí pohutky svého jednání, vyznává svou vinu, ale i svou upřímnou starostlivou lásku ke své rodině. Popisuje v něm i svůj návrat k Bohu: „*Byl to těžký zápas. Ale znovu jsem našel svou víru v dobrého Pána Boha.*“

Čtyři dny před popravou 12. dubna napsal Hess prohlášení, ve kterém prosil polský národ o odpuštění: „*V čase vězení jsem s trpkostí ještě hlouběji zjistil, jak hrozných zločinů jsem se dopustil na lidstvu... Ó, kéž by mi Bůh odpustil všechny moje činy. Vy, obyvatelé Polska, vás prosím o odpuštění! Teprve nyní v polském vězení jsem poznal, co je vlastně lidskost. Navzdory všemu, co se stalo, zacházeli zde se mnou dobře. Nečekal jsem to a zahanbuje mě to.*“

V den poprav 16. dubna 1947 uvedl státní tajemník v protokolu: „*Rudolf Hess se až do posledního okamžiku choval úplně pokojně a nevysslovil žádné přání.*“

Umíme to pochopit, protože tu rozhodující prosbu mu už Bůh splnil podobně jako kajícímu lotrovi: *Otče, odpusť nám naše viny!*

Podle Vítězstvo Srdca 3/2001 připravil -lš-

PAPEŽ PIUS XII. (19)

„Žádný papež,“ dal se slyšet monsignore S., „si nedovolil až dosud opřít se o to, že by zdůrazňoval to, co je společné mezi náboženstvími, a mírnil to, co je rozděluje, jako tento současný papež. Žádný papež až dosud nerozhodl tak, jako Pius XII. v případě ženatého evangelického pastora Rudolfa Goetheho, který byl v roce 1951 vysvěcen na katolického duchovního, a přesto mohl zůstat ženatý! Pomyslete, co to znamená! Po staletích nejpřísnějšího celibátu ženatý římský kněz! Cožpak to nebylo gesto usmíření vůči evangelickým křesťanům?“

A aby toto své konstatování ještě utvrdil, pokračoval monsignore S. dále: „Já sám jsem zažil, jak Jeho Svatost doslova prosila skupinu Němců, mezi nimiž, jak věděl, bylo také mnoho protestantů, aby také jim mohl udělit své otcovské požehnání.“

Namítl jsem: „Kdo by se zdráhal přijmout požehnání Pia XII.?“

„Jen jedinkrát,“ vzpomínal monsignore, „se otočil jeden muž v davu návštěvníků ostentativně zády ke Svatému otci, když zrovna zvedal ruku, aby jako obvykle shromážděným udělil závěrečné požehnání. Papež to zpozoroval, popošel k němu a řekl: „Ani vám nemůže uškodit, kdybyste přijal požehnání od starého muže.“ „Vidíte,“ zastavil se v řeči monsignore, „to je Pius XII., muž smíření, vyrovnání, porozumění.“

Už brzy po podpisu konkordátu se množí znepokojující jevy. Do koncentračního tábora Dachau je uvržena první skupina 1493 katolických duchovních. SA rozšiřuje obrazy, na nichž sedí u jednoho stolu žid, kněz a rudý a jsou právě překvapeni jedním mužem SA. Pod obrazem bylo heslo: „Demaskujte!

Pracují společně na zániku německého národa!“

V jednom školním spisu SS je stanovena řada a posloupnost hlavních nepřátel národního socialismu: 1. komunisté, 2. židé, 3. svobodní zednáři, 4. jezuité. Ministr vnitra v zemi Oldenburg oznámil: „V budoucích státních, obecních a spolkových nesměji už být umístěny kříže a náboženské symboly podobného charakteru. Ty, které už existují, se musí odstranit.“ Na jednom zasedání vůdců ve Speyeru vysvětluje říšský zmocněnec pro výchovu mládeže: „Nad papežem a Lutherem stojí větší víra: ta musí jít jen tam, kam volá vůdce!“

Ano, ale kampak vlastně volal vůdce?

V otázkách náboženství zaujal Hitler nanejvýš nejasný postoj. Ve stranických kruzích bylo známo: Hitler chtěl Církev, kterou pokládal za konkurenci v zápasu o německou duši, odstranit, aniž by si přitom sám pošpinil ruce. Rauschningovi, prezidentovi senátu Gdaňska (Danzig), který si zaznamenával každý ze svých důvěrných rozhovorů s Hitlerem, jednou řekl: „Na konci budu stát já, a ne papež! Pro nás oba není už žádného společného místa v germánském životním prostoru. Nechci však vidět žádné mučedníky. Místo mučedníků by se měli papeženci raději označit za zločince. Ano, tak by to mělo být.“ Goebbels přesně rozuměl svému vůdci. Připravil propagační výrobu pomlouvačného válečného tažení proti všemu „římskému“. Na Goebbelsův popud následovaly „devizové“ procesy proti řádům, mravnostní procesy proti klášterům.

A Borman se ve své nenávisti k Církvi postaral o opatření k vyvlastnění církevního majetku, o sjednocení náboženských

spolků, což znamenalo jejich rozpuštění, a o zrušení škol pro děti stejného vyznání.

X.

Večer 3. března jsem strávil v Rosatiho baru na horní Via Veneto. Domluvil jsem si tam schůzku s Toniem Ritterem, novinářem, o němž se tvrdí, že zná Řím lépe než Římané. Tonio byl kdysi Anton, Němec. Když se na to zeptáte dnes, nemůže už sám na svou čest a svědomí rozlišit, čím skutečně je, zda zůstal Němcem, nebo se stal Italem. Ve formulářích píše do rubriky pro národnost: Romano – German.

Tonio se projevuje jako nanejvýš svěhlavý a bezstarostný. Mimo to rád pije. Člověk má často dojem, jako by neuměl být nikdy vážný.

S tímto Toniem jsem se setkal v Rosatiho baru. Chtěl jsem jít po své návštěvě ve Vatikánu také jednou navštívit „jiný Řím“. Řím, která už v sobě nemá nic věčného kromě koček a zamílovaných.

Byl jsem však informován, že tomu tak není. Všechny cesty v Říme, také ty přes Rosatiho bar, vedou zpět k papeži. „Tonio,“ zeptal jsem se. „chtěl bych vědět, jestli jsi byl aspoň jednou v životě dojatý. Víš vlastně, co to znamená být dojatý? Pochybují o tom.“

Tonio najednou opravdu zvážněl. Sklopil oči, otáčel sklenici zamyšleně v rukou a řekl podivně změněným hlasem: „Můj Bože, když si vzpomenu na ono čtvrteční ráno v Dómě sv. Petra – ještě dnes mi běhá horko i zima po zádech.“

„Tak se tedy ještě jednou napij,“ řekl jsem mu, „campari je lék.“ Nepoznal jsem, že to Tonio tentokrát myslí vážně. Míchač nápojů, který rozuměl natolik německy, aby poznal naše přání, posunul campari bitter přes barpult.

„Víš“ začal Tonio zase, „to bylo přece tenkrát, v roce 1946, 21. února...“

„Souhlasí, přesně navlas,“ řekl jsem, „napij se.“ Neměl jsem však ponětí, o čem mluví.

„Campari,“ řekl Tonio požitkářsky, „to je lék, který vždycky působí.“ Otáčel svou sklenici zdumaně proti světlu, nechal v ní rudé campari perlit a k tomu dodal jen tak pro sebe: „Purpur.“

Slovo purpur bylo narážkou. Purpur byla totiž barva kardinálů. Tu vzpomněl Tonio na konzistoř. Konzistoři se nazývá shromáždění kardinálů povolovaných do Říma. Znovu jsme se tedy vrátili zpět k 21. únoru do Dómu sv. Petra.

„21. únor byl až čtvrtým dnem konzistoře,“ připomněl Tonio. „Papež v těch dnech jmenoval třicet nových kardinálů. Válka zanechala mezery.“

„Na této konzistoři bylo jedinečné,“ prohodil jsem, „že byla poprvé v kolegiu kardinálů většina Neitalů. Poprvé byl jeden kardinál z Asie, čínský kardinál Tien. Poprvé v církevních dějinách se konala veřejná konzistoř ve střední lodi chrámu sv. Petra, papežský trůn byl postaven nad hrobem sv. Petra.“

„Je vidět, Constantino, že jsi v Římě nováček,“ přerušil Tonio moje úvahy, „jinak bys věděl, že Římány přivedlo v úžas něco zcela jiného než čínský kardinál. Něco, na co za války zapomněli věřit. Kdyby na to nebyli při Madoně přísahali ti, kteří to viděli na Terminu vlastníma očima, nikdo by jim na náměstích Říma nevěřil. Pěkná pohádka, byli by se usmáli.“

Tak ale všichni otvírali oči a napínali uši údivem a vyprávěli to dál.“

„Na Terminu,“ zeptal jsem se, „na nádraží? Co by se tak nepravděpodobného mohlo na nádraží odehrát?“

„Nejdříve, Constantino,“ – míchač nápojů se zase chopil láhve – „nejdříve se musíš do tehdejší situace lidí v roce 1946 zpětně vmyslet...“

(Pokračování)

IZRAEL – (CENOVÁ REVOLUCE!!!) – letecky z Prahy, hotel, polopenze, klima-bus, pojištění, průvodce – 18. 10. – 25. 10., 25. 10. – 1. 11., 1. 11. – 8. 11. – 13 840 Kč!!! + letištní taxy. ● **FATIMA** – Lurdy, La Saletta, Garabandal, Monserrat, Santiago de Compostela aj. – 9. 8. – 21. 8. – 9 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE** + 2 dny u moře – 11. 8. – 17. 8. – 2 090 Kč ● **LA SALETTA** – pobyt – duchovní cvičení – hotel – polopenze – 23. 8 – 28. 8. – 5 490 Kč ● **MEDŽUGORJE – KLASIK** 4+0 – 8. 9. – 14. 9. – 1 940 Kč ● **MEDŽUGORJE – JADRAN** 4+4 – 8. 9. – 18. 9. – 3 740 Kč ● **ITALIE** – Řím, Assisi, Florencie, Loreto, San Giovanni Rotondo aj. – 13. 9. – 20. 9. – 7 990 Kč ● **KORSIKA – ITALIE** – Pisa, Florencie, okruh Korsikou + pobyt aj. – 24. 9. – 3. 10. – 6 990 Kč!!! ● **INDIE – NEPÁL** – velký okruh – Kalkata, Varanásí, Káthmándú – 5. 10. – 21. 10. – 45 990 Kč ● **MEXIKO – GUA DALUPE** + pyramidy, Aztékové – poznávací okruh s pobytem u Tichého oceánu – 18. 11. – 29. 11. – 35 990 Kč ● Přihlášky a informace: **AVETOUR** – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: avetour@dobruska.cz ● www.avetour.cz

Programy pro mladé lidi v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydří Klášter zevnitř – týden zaměřený na poznání života v klášteře (společná modlitba a práce, několik přednášek, neformální kontakt s karmelitány a karmelitkami). Od 26. 8. večer do 31. 8. ráno. ● **Pane, zůstaň s námi...** – duchovní obnova od 28. 10. večer do 31. 10. ráno. ● Obojí je určeno pro mladé lidi od 17 let. Kontakt: P. Benedikt, Klášter karmelitánů, Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice, tel. 384 420 119, e-mail: kostelni.vydri@karmel.cz. Více viz: www.karmel.cz.

V sobotu 19. 6. v 9.30 hod. bude mši svatou v klášteře sester Neposkvrněného Početí na ulici Pellicova 2a v Brně zahájén tradiční **POCHOD PRO ŽIVOT**, tak jako každou 3. sobotu v měsíci.

HOREB PRO MNICHOV PŘILÍŠ „KATOLICKÝ“?

Soukromá německá katolická rozhlasová stanice HOREB se uchází o uvolnění frekvenci UKV v hlavním bavorském městě Mnichově. V „Süddeutsche Zeitung“ se objevily těžké útoky proti takové možnosti, a to nikoliv ze strany liberálů, ale od představitelů katolické i evangelické církve. List mluví o stanici Radio Horeb jako o „fundamentalistickém klacku“. Z katolické strany je hlavním kritikem farář Kalus Mucha, který je odpovědným pracovníkem arcibiskupství za spolupráci s veřejnoprávním bavorským rozhlasem, a za evangelíky Anek Geikerová z evangelického svazu žen, která pracuje v zemské ústředně pro nová média. Odpovědný programový vedoucí Horebu Richard Kocher se proti námitkám ostře ohradil. Za celou dobu existence Radia Horeb, které vysílá prostřednictvím satelitu Astra a kabelových rozvodů, nedostal ani jednu stížnost. Podporují ho nejen mnozí němečtí biskupové, ale dokonce i kardinál Ratzinger se vyslovil pro podporu této vysílací stanice. Jak uvádí Kocher, někteří „katoličtí“ kritikové pokládají za fundamentalismus, když se přenáší modlitba růžence nebo mše svatá. Geikerová vytýká Horebu „protiženský zaměření“. Pak je ovšem třeba se paní Geikerové ptát, co je pro ni na „katolickém obrazu ženy“ nepřijatelné. Pro komisi, která o přidělení frekvence rozhoduje, je kritika v „Süddeutsche Zeitung“ velkým překvapením.

ZÁSADNÍ ROZDÍL NÁZORŮ

Oddělení rakouské evangelické církve pro práci s ženami vyzývá klubové noviny rakouského Automotoklubu, aby nedbalo na katolickou kritiku a dále uveřejňovalo inzeráty podporující antikoncepční prostředky a potraty. Noviny po mnoha protestech tyto inzeráty zastavily. Biskup Laun kritizuje evangelickou stranu, že její úsilí je kontraproduktivní. Moderní antikoncepce může snížit počet potratů prováděných chirurgicky, ale podstatně rozmnožuje potraty již počatých plodů. Taková antikoncepce ve skutečnosti potratovost psychologicky podporuje. Antikoncepce sama neovlivňuje v pozitivním směru chování lidí, právě naopak. Laun se podivuje nad tím, že laické noviny projevují větší smysl pro mravnost než evangelické sdružení žen.

Liturgická čtení

Neděle 20. 6. – 12. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 12,10-11

Ž 63(62),2.3-4.5-6.8-9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: Gal 3,26-29

Ev.: Lk 9,18-24

večer:

1. čt.: Jer 1,4-10

Ž 71(70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)

2. čt.: 1 Petr 1,8-12

Ev.: Lk 1,5-17

Pondělí 21. 6. – památka sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Král 17,5-8.13-15a.18

Ž 60(59),3.4-5.13-14

Odp.: 7b (*Pomoz, Bože, svou pravici a vyslyš nás!*)

Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 22. 6. – nez. pam. sv. Paulína nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: 2 Král 19,9b-11.14-21.31-35a.36

Ž 48(47),2-3a.3b-4.10-11

Odp.: srov. 9d (*Bůh dává věčné trvání svému městu.*)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 23. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 22,8-13; 23,1-3

Ž 119(118),33.34.35.36.37.40

Odp.: 33a (*Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.*)

Ev.: Mt 7,15-20

Čtvrtek 24. 6. – slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22-26

Ev.: Lk 1,57-66.80

Pátek 25. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 25,1-12

Ž 137(136),1-2.3.4-5.6

Odp.: 6a (*Ať se mi jazyk přilepí k patru, když na tebe nevzpomenu.*)

Ev.: Mt 8,1-4

Sobota 26. 6. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Pláč 2,2.10-14.18-19

Ž 74(73),1-2.3-4.5-7.20-21

Odp.: 19b (*Nezapomínej natrvalo na život svých chudých!*)

Ev.: Mt 8,5-17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 6.	PO 21. 6.	ÚT 22. 6.	ST 23. 6.	ČT 24. 6.	PÁ 25. 6.	SO 26. 6.
Antifona	1136	1754	1166	1181	1396	1213	1666
Žalm	784	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1755	1166	1182	1396	1213	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1397	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1756	1170	1186	1397	1217	1668
Antifona k Zach. kantiku	701	1757	1170	1186	1397	1218	1669
Prosby	1140	1757	1171	1186	1398	1218	1655
Záv. modlitba	701	1392	1393	1187	1398	1218	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1264	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1398	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1399	1221	1236
Záv. modlitba	701	1159	1175	1191	1398	1222	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1760	1176	1394	1400	1223
Antifony	1133	1146	1161	1177	1395	1400	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1751	1761	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1763	1180	1395	1400	1226
Ant. ke kant. P. M.	701	701	1764	1180	1395	1401	1227
Prosby	1135	1149	1764	1180	1395	1401	1227
Záv. modlitba	701	701	1392	1393	1396	1398	1227
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Christopher Hayden:

MODLIT SE S PÍSMEM

Jednoduchý úvod do starobylého a velmi užitečného způsobu modlitby s Písmem svatým, nazývaného lectio divina. Hayden vysvětluje, co modlitba a Bible jsou a jakým způsobem může lectio divina dát naší modlitbě strukturu. Kniha končí uceleným cvičením v lectio divina formou meditativního úvodu do Markova evangelia a modlitebních čtení několika jeho pasáží.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 180x114 mm, 172 stran, 149 Kč

kteří nás uvádí do podstaty křesťanského povolání a do smyslu řeholního života jakožto „obnaženého jádra“ křesťanství.

Karmelitánské nakladatelství a Krystal OP, brož., 180x114 mm, 136 stran, 119 Kč

NOVÉNA K ANDELU STRÁŽNÉMU

Meditativní texty novény sestávají z biblických úryvků, ve kterých je patrné působení andělů vůči člověku. Vždy je připojena modlitba k andělu strážnému a na konci novény také litanie ke svatým andělům. Vytisknuto na křídovém papíře.

Paulínky, brož., 116x74 mm, 24 stran, 28 Kč

Timothy Radcliffe:

MEDVĚD A MNIŠKA

Jádrem této knihy je rozhovor křesťanství s moderním světem. Modernismus je z velké části založen na soupeřivém modelu trhu, kde se všechno dá koupit a prodat. Je to agresivní svět, kde chudí a zranitelní stojí nechráněni v boji o přežití nejsilnějších. Ale moderní svět je také místem, kde se Církvi nabízejí nové dary. Radcliffe křesťany vybízí, aby vyšli na světlo s poklady své víry. Vždyť moderní lidé čekají na jejich slovo – jen mít tu odvahu, fantazii a tvořivost je vyslovit. K tomu, aby to dokázali, může pomoci i jeho kniha, ve

Giovanni Battista Proja:

LIDÉ, DÉMONI A EXORCISMY

Exorcismy, posedlost ďáblem, magie... Těmito a dalšími souvisejícími otázkami se zabývá příručka, která by měla čtenáři pomoci orientovat se ve světě okultismu, ďábelského působení, pověr a pseudozbožnosti. To vše ve světle Písma svatého a výroků učitelského úřadu Církve. Autor zde chce ukázat, že křesťanství je neskonale silnější než jakákoliv ďáblová prohnálost. G. B. Proja byl po mnoho let duchovním vůdcem na malém římském semináři. V současnosti je kanovníkem v Lateránu a zastává úlohu exorcisty.

Paulínky, brož., zúž. A5, 152 stran, 162 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

(jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme. SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vittek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vihohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila